

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/502/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

267/2014. számú (X. 16.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) I. rendű panaszos¹ és II. rendű panaszos² **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. október 16-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszosok 2013. július 9-én, a Testület elektronikus panaszbejelentőjének a kitöltésével terjesztették elő panaszukat, a velük szemben 2013. június 21-én fogatosított rendőri intézkedéssel szemben.

I.

1) A panaszosok beadványukban arról tájékoztatták a Testületet, hogy a sérelmezett rendőri intézkedés 2013. július 21-én (csütörtökön) éjszaka, 1 óra körül történt H.-on. A fent meghatározott napon és időben feltehetőleg a szomszéd bejelentése alapján jelentek meg lakásuknál a H. Rendőrőrs rendőrei hangos zenehallgatás, csendháborítás miatt. A panaszosok elismerték, hogy valóban zenét hallgattak az udvarukon, egy zártabb helyiségben, de állításuk szerint nem olyan mértékben, amely indokolta volna azt, hogy a rendőrök velük szemben intézkedést kezdeményezzenek

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

² Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Amikor a rendőrség megjelent a lakásukon felszólították I. rendű panaszost, hogy halkítsa le, kapcsolja le a zenét, amely felszólításnak elmondása szerint eleget tett, kikapcsolták a zenét és bementek a lakásba, bekapcsolták a TV-t és a nappaliban tartózkodtak. Ekkor a rendőrök el is mentek a helyszínről.

Egy kis idő, körülbelül 10-15 perc elteltével újabb rendőrautó állt meg a házuk előtt a soron (ezek már feltehetően d.-i járőrök lehettek), de a rendőrök nem szálltak ki az autóból, csak lehúzták az ablakukat és az autóban ücsörögtek. Az I. rendű panaszos egy kis idő elteltével kiment, hogy bezárja a kaput kulcsra. Ekkor az egyik rendőr (nem tudni mi okból) kiszabott a részére 10. 000 forintról szóló szabálysértési bírságot, amit természetesen nem akart elfogadni, aláírni, elismerni, figyelemmel arra, hogy nem követett el semmit. A rendőr erre azt a választ adta, hogy ha nem fogadja el és nem írja alá, akkor 70. 000 forintos bírságot fog vele szemben kiszabni. Az I. rendű panaszos ekkor nagyon megijedt, így ezért aláírta a bírságot.

A rendőrök ismét elmentek, de azonnal, kb. 3-4 perc elteltével visszajöttek, amikor is provokálni kezdték az I. rendű panaszost, kötekedtek vele. Felszólították, hogy „Öltözz cigány k*rva, beviszünk a parancsnokságra!”. A panaszos erre azt mondta, hogy nem öltözik, nem megy sehova, hiszen nem követett el semmit, nem lopott, nem ölt és senkit sem bűjtat a házbán. Az egyik rendőr (T. akinek csak a vezetéknevét tudja a panaszos) ismételten felszólította, hogy öltözzön. Ekkor a II. rendű panaszos és gyerekei is kijöttek az udvarra (a lányát is csúnya szóval illette a rendőr). A II. rendű panaszos ekkor megszólalt, hogy nem érti, hogy miért provokálják az I. rendű panaszost és a gyerekeket, hiszen erre nem szolgáltak rá. A rendőrök erre azt válaszolták, hogy „...megb*szom a feleségedet!”. Eközben a rendőrök már erősítést is kértek, időközben megérkezett egy rendőrségi kisbusz is. A panaszosok elmondása szerint ekkor már kb. 7-8 rendőr lehetett a helyszínen.

Az I. rendű panaszos elmondása szerint ekkor kezdték el verni a II. rendű panaszost és a kuttyáját is gumibottal, pedig a kutya véletlenül az ijedtségtől megijedt és emiatt kiszabadult az utcára. Miután a rendőrök berúgták a nagykaput, behatoltak az udvarra. A rendőrök kezében ekkor könnygáz spray és gumibot volt. Az ablakon kopogtattak a rendőrök, hogy menjenek ki a lakásból. Az I. rendű panaszos erre kinyitotta a lakásajtót, amikor a rendőrök elkezdtek őt ráncigálni és kihúzták a rendőrautóig, ahová bedobták erőszakkal, majd ezután megbilincseltek. Közben közölték velük a rendőrök, hogy ki lesznek irtva, mert ősszel jön a Magyar Gárda és ahogy ők jönnek, ők úgy mennek.

A II. rendű panaszost is beültették a rendőrségi kisbuszba és mindkettőjüket – igaz külön-külön –, de beszállították a D.-i Kapitányságra. Amikor megérkeztek a kapitányságra ismételten elkezdtek gumibottal ütlegetni a II. rendű panaszost, az I. rendű panaszosnak pedig azt mondták, hogy „Ilyen gyenge az urad?”. A panaszos elmondása szerint provokálták a rendőrök a II. rendű panaszost, aki szóvá merte tenni, hogy így nem bánhat velük a rendőrség. Erre az volt a válaszuk, hogy bent tartják az I. rendű panaszost, hogyha ellenük mernek valamit vallani, hiszen tanú úgy sem lesz.

A panaszosok elmondták, hogy mindkettőjüket kihallgatták és hajnal 4-5 óra körül engedték el őket. A kihallgatás után az I. rendű panaszos kifejezett kérése ellenére sem kapott semmiféle iratot, jegyzőkönyv másolatot. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy elvitték a kórházba a II. rendű panaszost, ahol természetesen nem tartották bent és semmilyen orvosi papírt nem kapott. A II. rendű panaszos elmondta, hogy még aznap délután elment a

házi orvoshoz, aki mentőt hívott neki és azok elszállították a B.-i Területi Kórházba. D.-n látélet is készült, ahol az orvos maga mondta, hogy tegyék meg a szükséges lépéseket az eljáró rendőrrel szemben.

A panaszosok sérelmezik, hogy emberi méltóságukba gázoltak az egész rendőri eljárás alatt. Az intézkedés – megítélésük szerint - kegyetlen, indokolatlan, agresszív és diszkriminatív volt. Megfenyegették őket a Gárdával. Erre tekintettel kérik a Testület eljárását, hogy vizsgálja ki az esetet és számukra megnyugtató, érdemi döntést hozzon.

2) A panaszosok 2013. július 10-én terjesztették elő panaszbeadványuk kiegészítését. Jelen pont alatt a Testület csakis az új, érdemi információkat közli.

Amikor a rendőrök harmadjára is megjelentek a panaszosok lakásánál, akkor csúnya szavakat mondtak az I. rendű panaszosnak, hogy őt „megb*sszák” és hogy öltözzön fel, mert magukkal viszik. Emellett a panaszost „lek*rvázták”. Ekkor szólt a rendőröknek a II. rendű panaszos, hogy miért k*rvázták le az I. rendű panaszost, amire azt válaszolták a rendőrök, hogy „megb*sszuk a feleségedet..”, amely kijelentést a panaszosok állítása szerint többen is hallottak.

Az I. rendű panaszos elmondta, hogy a rendőrök minden áron csak kötekedni akartak: cigányozták őket, lek*rvázták a lányát, mire a lánya barátja szólt, hogy ezt miért kellett, mire megütötték a barátját (a hátán) gumibottal. A panaszos szépen szólt ekkor a rendőröknek, hogy most már menjenek el, mert szeretnének pihenni (ez hajnali egy óra után történt pár perccel). A panaszos elmondta, hogy a gyerekei TV-t néztek. A két rendőr a kapunál állt és nem mozdult el, hiába kérte meg őket szépen, hogy távozzanak, de ők akkor is csak fenyegetőztek és azt mondták, hogy augusztusban jönnek a börtönből, akik a cigányokat ölték és akkor a panaszosok és családjuk megy. Ekkor I. rendű panaszos megkérdezte, hogy hová mennek, mire a rendőrök röhögve válaszoltak, hogy majd megtudják. Ilyenkor a panaszosok és családtagjaik már visszamentek a házba, de a rendőrök még mindig kint álltak és elmondásuk szerint nem sokkal később egy busznyi rendőr érkezett. Ekkor betörték a kaput, bementek az udvarra. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy nem akartak kimenni, de nagyon féltek, hogy rájuk törik az ajtót, mert nagyon verték az ablakot és a panaszos azt hitte, hogy mindjárt be is törik. A panaszos közölte, hogy a kutyájukat is bent tartották a házban, mert féltek, hogy lefűjják őt a rendőrök. A panaszos ekkor nyitotta ki az ajtót, mire a kopasz rendőr megfogta a haját és kiráncigálta, mintha valamilyen bűnöző lenne. A rendőrök továbbra is k*rvázták, cigányozták őt. A szomszédok is kint tartózkodtak az udvaron az intézkedés idején, akiket szintén megfenyegettek a rendőrök, azt mondták, hogy mindenki „kikap”. Ekkor a II. rendű panaszost már ütötték, mire a kutya megijedt, kiszaladt. A kutya után futott a II. rendű panaszos, akit letépertek a földre, a kutyát pedig ököllel ütötték. Az I. rendű panaszost durván „bedobták” a rendőrautóba és megbilincseltek. A panaszos már a rendőrautóban ült, amikor a rendőrök továbbra is bent voltak az udvarában és mindenkit fenyegettek, aki ott tartózkodott, a II. rendű panaszost pedig kint, a kapu előtt ütötték (ököllel a fejét) úgy, hogy még másnap is vérben volt a szeme. A lányát akkor k*rvázták le ismét, amikor oda akart menni a panaszoshoz. Azt mondták neki, hogy „Takardj be te k*rva!”. Ekkor szólt a lánya barátja, hogy miért k*rvázzák le, mire a rendőrök gumibottal ráütöttek a hátára és azt mondták, hogy őt is beviszik, de ekkor szólt az apja és a nevelőanyja, hogy meg ne próbálja a rendőrség a fiukat bevinni, hiszen ő még kiskorú.

A panaszosok elmondása szerint a rendőrök megalázóan bántak velük. Kb. 2 óra lehetett amikor bevitték őket a Debreceni Kapitányságra, de amikor megérkeztek, akkor I. rendű panaszost kirántotta az a rendőr, aki megírta a bírságot és mondta, hogy „te köcsög k*rva most kaptok” és a kezére tekerte a panaszos haját és úgy ráncigálta, mire a panaszos szólt neki, hogy engedje őt el, mert fel fogja őt jelenteni, amire a rendőr csak annyit mondott, hogy senki sem látja, hogy ők mit csinálnak. A panaszos elmondása szerint eközben a II. rendű panaszost kb. hatan-heten ütötték. Eközben az I. rendű panaszosnak azt mondták a rendőrök, hogy milyen gyenge a II. rendű panaszos „te köcsög k*rva”, mire az I. rendű panaszos annyit válaszolt, hogy könnyű valakit úgy ütni, hogy közben meg van bilincselve. Ennek ellenére továbbra is ütötték őt gumibotokkal, a rendőrség udvarán is.

Amikor az I. rendű panaszos adatait felvették, akkor kérdezték, hogy mi történt a II. rendű panaszossal talán szalonnát sütöttek, mire az I. rendű panaszos azt mondta, hogy ők verték meg. Eközben folyt a szájából a vér a II. rendű panaszosnak. Ezután az I. rendű panaszost elvitték egy helyiségbe, amelyről nem tudja, hogy micsoda, talán egy cella lehetett (mert sosem volt rendőrségen, így pontosan nem tudja megnevezni). A panaszos látta, amikor elvitték a II. rendű panaszost az orvoshoz, és amikor visszahozták, akkor ő elkezdett kiabálni a rendőrökre. Ekkor bement hozzá ugyanaz a kopasz rendőr és azt mondta, hogy ha nem fogja be a száját, akkor fogdára viszi. Az I. rendű panaszos erre azt mondta, hogy akkor vigye őt nyugodtan, de akkor sem fogja őt fenyegetni. A panaszos elmondta, hogy pár óra hosszan keresztül voltak bent a rendőrségen, kb. 5 óra 10 perc lehetett, amikor kihallgatták. A kihallgatásról készítettek jegyzőkönyvet. A kihallgatás során a panaszos elmondott mindent, hogy mit csináltak velük a rendőrök otthon, valamint azt is közölte, hogy feljelentést tesz. A jegyzőkönyvet író személy megkérte a panaszost, hogy mindent mondjon el nyugodtan, amikor a kopasz rendőr továbbra is mocskozta őt és megfenyegette a II. rendű panaszost, hogy ha vallomást mer tenni, akkor nem engedik ki az I. rendű panaszost, valamint azt is mondták neki, hogy akkor többet kap. A II. rendű panaszos félt, hogy az I. rendű panaszost benntartják, így megtagadta a vallomástételt. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy ő nem tagadta meg a vallomástételt, mert őt nem tudták megfenyegetni, pedig neki is mondták, hogy mondhat, amit akar, mert úgysem látta senki, hogy ők mit csináltak. Az I. rendű panaszos nem hagyta magát, ő válaszolt, hiszen sokan látták a történt eseményeket, így szükség esetén tanúval is tudja azok megtörténtét bizonyítani. A rendőrök erre annyit mondtak, hogy úgyis nekik hisznek, mire a panaszos mondta, hogy „csak azért, mert ők rendőrök és nekik mindent szabad”. Azt is mondta, hogy aki gyilkol és lop azzal kellene ezt csinálni, nem pedig velük. Emellett közölte azt is, hogy talán nyomozni kellene a betörők ellen. Az I. rendű panaszos sosem gondolta volna, hogy ilyen „szemetek” tudnak lenni a rendőrök. A panaszos elmondása szerint többször kiröhögték őt, erre mondta, hogy olyan undorítóak, mire a rendőrök cigányozni kezdtek és azt mondták, hogy ha most már valaki zenét hallgat, akkor kimennek és beviszik az „összes mocskos cigányt”. Emellett azt is mondták a II. rendű panaszosnak, hogy a szomszéd is megb*szta az I. rendű panaszost.

3) A Testület munkatársának, 2013. július 10-én kelt tájékoztató levelére reagálva 2013. július 25-én mindkét panaszos aláírásával megerősítve kérte a Testület eljárásnak lefolytatását.

4) Emellett 2013. július 25-én másik két panaszbeadványt is előterjesztett az I. és II. rendű panaszos. Az egyik jelen fejezet 2) alpontjában ismertetett panaszbeadvány szó szerinti másolata, amelyet a Testület az ismétlések elkerülése végett nem ismertet. Ezen beadvány fénymásolati példányát is megküldték a Testületnek, mint szám szerint a hatodik beérkezett beadványt.

5) A II. rendű panaszos 2013. augusztus 7-én küldte meg a Testületnek a vizsgálatáról készült orvosi dokumentumokat.

A II. rendű panaszos 2013. június 21-én 17 óra 32 perckor került be a kórházba. A vizsgálatára 2013. június 21-én 23 óra 32 perckor került sor. Az anamnesis szerint az OMSZ szállította be a II. rendű panaszost a kórházba, aki – elmondása szerint – hajnalban H.-n tartózkodott az élettársával, amikor kiment hozzájuk a rendőrség hajnalban, csendháborítás miatt. A rendőrségi intézkedés során – elmondása szerint – megverték, a mellkasát, a hátát, bal vállát, arcát és derekát ütötték. Eszméletvesztése nem volt. A status szerint az állkapocscsont bal oldalán nyomás érzékenysége tapasztalható, a II. rendű panaszos szemében bevérzés nem látható, fényre jól reagál, szemfehérje nem sárga, nem tapasztalható rajta ödéma. A mellkasi hát felszínén, a jobb váll felett haránt irányú 1x20 centiméter, a bal váll felett haránt irányú 1x5 centiméter véraláfutás látható. A mellkas elülső részén, az emlőbimbó magasságában haránt irányú 2x30 centiméter véraláfutás látható. Emellett a vesetájékok és a gerinc ütögetésre érzékeny. A bal váll koponyaoldali felszínén duzzanat és 5 centiméter felületes hámhorzsolás észlelhető. A diagnózis szerint a II. rendű panaszos mellkasa, válla, felkarja és arca zúzódott, amely testi erővel elkövetett testi sértés eredménye. Borogatás és fájdalomcsillapító szedése javasolt.

A panaszos 2013. június 25-én visszament az orvoshoz, és erről is orvosi látellelet és véleményt állítottak ki. Elmondása szerint 2013. június 21-én, hajnali 2 órakor az élettársának a lakásán a rendőrök megverték, gumibottal és kézzel ütötték. Jelenleg a mellkasa, dereka, álla, bal füle fáj, a feje pedig zúg. A panaszosnál csak külsérelmi nyomokat észlelt az őt megvizsgáló orvos, amely szerint az állkapocscsont bal íve, a bal fül és a mellkas nyomás érzékeny, a bal vállcsúcson nyílrányú pörkkel fedett, párhuzamos lefutású számtalan felületes hámhiány észlelhető. A bal könyök fölött forintnagyságú pörkkel fedett hámhiány látható. A mellkas elülső felszínén a két emlőbimbó között 20 centiméter, 2-3 centiméter széles kékes sárgás elszíneződés észlelhető. Hasonló bőrelváltozás a jobb felkaron, a felső harmadban a singcsont felszínén, 5-6 centiméter hosszban van. A diagnózis szerint a mellkas, váll, jobb felkar és az arc zúzódott, a II. rendű panaszos fül-orr-gégészeti vizsgálata folyamatban van.

A fül-orr-gégészeti vizsgálat (2013. június 25.) eredményeként a panaszos fülében hajszálvékony csikban beszáradt véralvadék nyomok láthatók, a külső fülön külsérelmi nyom nincs, az orr és a garat sértetlen. A szakorvos véleménye szerint egyéb teendőt nem igényel.

6) A Testület munkatársa 2013. augusztus 28-án ismét felvette a II. rendű panaszossal a kapcsolatot, telefonon keresztül. Jelen alkalommal – az orvosi papírok tanulmányozását követően – azért kereste meg a Testület munkatársa a II. rendű panaszost, hogy arról tájékoztassa, hogy amennyiben a bántalmazásra vonatkozó panaszát a Testület a rendőrség felé intézett megkeresésében közli, úgy a legnagyobb valószínűséggel hivatalból büntetőeljárás indul az intézkedő rendőrök ellen, ezért ismételten kérte a munkatárs a II. rendű panaszost, hogy nyilatkozzon arról, hogy ennek tudatában is kéri-e a panasz eljárás lefolytatását. A II. rendű panaszos a tájékoztatást tudomásul vette és továbbra is kéri, hogy az eljárást a Testület folytassa le.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) A D.-i Rendőrkapitány a 2013. október 11-én kelt átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

A panaszosokkal szemben fogatosított és egyben sérelmezett rendőri intézkedés 4 rendőr látott el szolgálatot, majd további 3 fő érkezett a helyszínre megerősítő erőként a K. Rendőrség Ny.-i IX. Osztályától.

2013. június 20-ról 21-ére virradó éjszaka a Megyei Rendőr-főkapitányság Ügyeleti Osztályára 3 bejelentés érkezett azzal kapcsolatban, hogy H. településen, a J. A. utca 25. sz. alatt hangosan hallgatnak zenét, és ezzel pedig zavarják az ott élők nyugalma. Tekintettel arra, hogy három telefonos bejelentés érkezett, ezért mindhárom alkalommal történt rendőri intézkedés, amely során a csendháborítás ténye mindegyik esetben megállapítást nyert. A fokozatosság elve alapján először figyelmeztetéssel, majd helyszíni bírsággal, végül pedig előállítással zárult az intézkedés. Az esetek mindegyikében többszöri felszólítás történt, tájékoztatták a panaszosokat a cselekményükről, valamint a rendőri intézkedésekről is, amely tájékoztatást a jelenlévők megértettek és két alkalommal eleget is tettek ezeknek, vagyis elcsendesedtek.

Az ügyben szabálysértési feljelentés született csendháborítás miatt mindkét panaszossal szemben.

2013. június 20-án 22 óra 45 perckor A. A., 22 óra 42 perckor Cs. S., majd 0 óra 45 perckor ismét Cs. S. tett telefonos bejelentést a hangos zenehallgatás és ricsaj miatt, mivel nem tudtak pihenni a családjukkal. A bejelentők egyébként az utcában élnek.

A rendőri intézkedésre mindhárom bejelentés hatására sor került a helyszínen. Először és másodszor is két fővel. A harmadik alkalommal négy fő érkezett ki a helyszínre, de látva, hogy a fenti címen több ittas állapotban lévő személy van, akik már a korábbi intézkedések ellenére sem hagytak fel a jogsértő cselekményükkel és egyre agresszívabbá váltak, segítséget kértek a rendőrök a Megyei Rendőr-főkapitányság Ügyeleti Osztályán keresztül, mivel tartani lehetett a rendőri intézkedés biztonságos végrehajtásának megakadályozásától. Az ügyelet három főt irányított H.-ra.

A rendőri intézkedések során a hangnem egyre durvult az intézkedő rendőrökkel szemben. Az ingatlan területén 10-15 fő is szórakozott, italozott, hangoskodtak, de a kollégák a törvényes intézkedési formáknak eleget tettek és végig nyugodtan, higgadtan intézkedtek, az intézkedéshez szükséges határozottság mellett. Ezek hatására a korábbi két intézkedésnél – figyelmeztetés, majd helyszíni bírságolás – a rendőrök távozásáig a hangoskodás és a zene is megszűnt.

2013. június 21-én 1 óra 5 perckor a második alkalommal érkeztek ki a helyszínre a rendőrök csendháborítás miatt. A korábbi figyelmeztetést követően 10. 000 Ft helyszíni bírságot szabtak ki az I. rendű panaszossal szemben. A helyszíni bírság okát, a csendháborítást az I. rendű panaszos a helyszínen elismerte, alá is írta a bírságolási formanyomtatványt.

A többszöri rendőri intézkedés során csak harmadjára, az előállítás foganatosításakor került elő a kutya, mivel azt a házban tartózkodó és a későbbiekben előállított II. rendű panaszos próbálta az intézkedő rendőrökre uszítani. A kutya az intézkedés során ijedten viselkedett, így azzal szemben nem kellett semmiféle kényszerítő eszközt alkalmazni, vagy egyéb tevékenységet végrehajtani, így a kutya nem szenvedett sérülést az intézkedés során.

A többszöri rendőri intézkedés alatt az I. és II. rendű panaszos hangulata egyre felfokozottabbá vált, így a 2013. június 21-én, 2 órakor harmadik alkalommal megjelenő rendőrök a helyszínen ismételt csendháborítást észleltek, amelyet már a megérkezésükkor sem akartak abbahagyni az ott hangoskodók. A további szabálysértések megakadályozása miatt a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 47. § alapján az ellenszegülés megtörésére testi kényszert, majd a 48. § alapján az esetleges önkárosítás, támadás, szökés megakadályozása érdekében bilincset alkalmaztak a panaszosokkal szemben. A bilincsel alkalmazása a II. rendű panaszossal szemben 2 órától 3 óra 20 percig, az I. rendű panaszossal szemben 2 órától 2 óra 20 percig tartott. A bilincset akkor vették le a panaszosokról, amikor már megnyugodtak és együttműködőkké váltak.

A panaszosokkal szemben azért alkalmaztak testi kényszert, mert nem hajtották végre az intézkedő rendőrök utasításait, annak ellenszegültek. Az I. rendű panaszost elvezették a karjánál fogva, majd ezután megbilincseltek. A II. rendű panaszos, a kutyája rendőrökre uszítása miatt, kezét hátra csavarták, majd megbilincselve vitték ki az utcára a szolgálati gépkocsinhoz. Az intézkedés során gumibot alkalmazására nem került sor.

A két előállított személy közül csak a II. rendű panaszos szenvedett az intézkedés alatt kisebb felületi sérülést, mivel a testi kényszer alkalmazása során a biztonságos bilincselés végrehajtása érdekében a földre vitték az intézkedéstaktikai oktatások alkalmával begyakorolt önvédelmi fogásokkal (karfeszítés) és ott hajtották végre a bilincselést. Az I. rendű panaszos nem szenvedett sérüléseket, mert neki csak a karját fogták meg és így kísérték a rendőrségi gépjárműhöz.

A két személy előállítását az ismételt csendháborítások mellett, a harmadik alkalommal kiérkező rendőrök felszólításának ellenére is folytatódó cselekmény indokolta az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján, amely szerint előállítható az a személy, aki a szabálysértést, az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja. A jogsértés az előállítás foganatosítását követően megszűnt. Az előállítás a II. rendű panaszos esetében 2 órától 4 óráig, az I. rendű panaszos esetében 2 órától 5 óra 10 percig tartott. A II. rendű panaszost a K. Gy. Kórházba állították elő, a sérülései miatt. Ezután innen a D.-i Rendőrkapitányságra vitték, ahol az I. rendű panaszossal együtt meghallgatták őket a szabálysértés továbbfolytatása miatt. A meghallgatások során az I. rendű panaszos nem ismerte el a cselekmény elkövetését, míg a II. rendű panaszos elismerte azt az általuk aláírt meghallgatási jegyzőkönyvben.

A kapitányságvezető szerint az intézkedő rendőrök végig határozottan, de kulturáltan viselkedtek. A panaszosokkal szemben semmiféle sértő, vagy diszkriminatív kijelentést nem használtak az intézkedésük során. Ezt ugyan nem lehet elmondani a panaszosokról, akik szitkozódtak a harmadik intézkedés során folyamatosan, becsületsértő módon beszéltek a rendőrökkel. A becsületsértés miatti magánindítványukat azonban a rendőrök nem terjesztették elő.

Az I. rendű panaszos állítása nem helytálló a kapitányságvezető szerint, mivel őt a házból a kezénél fogva vezették ki a szolgálati gépkocsizhoz. A hajánál fogva senki sem intézkedett vele szemben. A kapitányságra érkezve a saját lábán ment be az épületbe, mivel addigra együttműködővé vált az intézkedő rendőrökkel.

A kapitányságra megérkezve a panaszosokat az előállító helyiségben helyezték el, amely kamerával van felszerelve, de nem rögzíti a képet a jogszabály alapján. Ezt a szolgálatirányító parancsnok végig tudta ellenőrizni, így ha ott törvénytelen eseményt tapasztalt volna, azonnal intézkedett volna annak megakadályozása érdekében. A kapitányságvezető meg kívánja jegyezni, hogy a panaszosok a lakókörnyezetükből való kiemelésüket követően, az idő előrehaladtával egyre inkább együttműködővé váltak, előbb az I. rendű panaszos, majd később a II. rendű panaszos is. Ekkor már velük szemben a bilincs alkalmazási feltételei sem álltak fent, így azt le is vették róluk, igaz más-más időpontokban, mivel a II. rendű panaszost a kórházban is megvizsgálták. A II. rendű panaszost ezután a kapitányságra szállították, ahol megszüntették vele szemben a bilincs alkalmazását.

A panaszosokat J. A. r. tzls. hallgatta meg, akinek egyik panaszos sem jelezte igényét a jegyzőkönyv másolati példánya iránt, így abból nem is adott át nekik másolati példányt.

A panaszosok irányába sem a kapitányságon, sem az intézkedés korábbi szakaszában fenyegető tartalmú kijelentés nem történt, a jogaikra és lehetőségeikre minden alkalommal kioktatásra kerültek szóban is, amelyet a meghallgatási jegyzőkönyv elkészítése során az aláírásukkal hitelesítettek.

A Testület által feltett kérdések mellett a kapitányságvezető meg kívánja jegyezni, hogy a nyár folyamán és a korábbi időszakban is több alkalommal érkezett bejelentés csendháborítás miatt a panaszosok utcájából. Ezen bejelentések kapcsán a H.-i Rendőrőrs beosztottjai intézkedtek. A D.-i Járási Kormányhivatalnál is tettek feljelentést ez ügyben, valamint több névtelen telefonáló is jelzéssel élt a H.-i Rendőrőrs szolgálati mobiltelefonjára hasonló ügyben, akik nem kívánták megnevezni magukat, mivel ott élő hangoskodó lakosoktól féltek. Ez ügyben a település polgármestere és alpolgármestere szintén jelzéssel élt a H.-i Rendőrőrs felé.

2) 2013. június 21-én Sz. R. r. törm., M. L. r. törm., Sz. R. r. ftörm. és T. J. r. ftörm. úgy határozott jelentésében, hogy az I. és II. rendű panaszossal szemben nem terjesztik elő becsületsértés elkövetése miatt a magánindítványukat.

A.

A Testület jelen pont alatt az I. rendű panaszossal szemben keletkezett rendőrségi iratokat ismerteti.

1) A rendőrség megküldte az I. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentést.

Az I. rendű panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés 1) pontja szerint a személyi szabadságában korlátozott személy meghallgatását és az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata alapján előállítást

foganatosítottak. Emellett a panaszossal szemben az Rtv. 39. § (1) bekezdés h) pontja alapján a szabálysértést folytató személy előállítása céljából magánlakásban intézkedtek. Az I. rendű panaszossal szemben az Rtv. 47. § alapján testi kényszert és az Rtv. 48. § alapján bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszközök alkalmazására a figyelmeztetést elvégezte a rendőrség. A bilincset 2013. június 21-én 2 órától 2 óra 20 percig alkalmazták. A Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja alapján a panaszos kezeit előre, illetve hátra bilincseltek. A rendőri intézkedés és kényszerítő eszköz során sérülés, anyagi kár nem keletkezett.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása alapján a megyei ügyelet utasítására jelentek meg a rendőrök a panaszos élettársának ingatlanján csendháborítás miatt. A helyszínen megjelenve a rendőrség tapasztalta, hogy a bejelentés valós. A II. rendű panaszos és a vele egy címen tartózkodó személyek hangoskodtak, valamint hangosan hallgattak zenét az udvaron. A panaszost a cselekmény miatt kétszer is figyelmeztetésben részesítették. Ezután a fenti napon és időben ismételt bejelentés érkezett a fenti címről, hogy a panaszos és a vele egy címen tartózkodó személyek továbbra is csendháborítás szabálysértést követik el. Ezen alkalommal a rendőrök helyszínre érkezését követően a II. rendű panaszos és élettársa, az I. rendű panaszos szitkozódottak, átkozódottak, obszcén szavakat használtak, valamint a II. rendű panaszos az udvaron lévő amerikai staffordshire jellegű kutyáját szabadon engedte, lakattal bezárta az udvarra nyíló kiskaput, valamint azt hangoztatta, hogy „Hogyha be mertek jönni az udvarra, fejszével váglak ketté titeket f*sszopó, g*ci rendőrök! Megb*szlak titeket!”. Tekintettel arra, hogy a fenti címen kb. 10-15, II. rendű panaszoshoz hasonló, ittas állapotban lévő személy tartózkodott, ezért az intézkedés szakszerű és biztonságos végrehajtásához segítséget kértek a helyszínen, így három további rendőr érkezett ki.

Ezután a rendőrök bementek az udvarra, károkozás nélkül, a nagykaput kikötve, majd felszólították a II. rendű panaszost, hogy jöjjön ki a házból. Az I. rendű panaszos ekkor kinyitotta az ajtót, majd így szólt: „Jó éjszakát, takarodjatok haza!”, majd ezt követően bezárta az ajtót. Ekkor még egyszer felszólította a rendőrség, hogy jöjjön ki, ekkor újra kinyitotta az ajtót és továbbra is ordibált. Ekkor a rendőr megfogta az I. rendű panaszos jobb karját, majd közölte vele, hogy szabálysértés tovább folytatása miatt előállítja őt a D.-i Rendőrkapitányságra, amelyet továbbra sem vett tudomásul, hanem torkaszakadtából ordított. Az I. rendű panaszost Sz. R. r. ftörm. vezette ki, majd ott Sz. R. r. törm. kezeit hátra helyzetben megbilincselte, majd a szolgálati gépjármű jobb hátsó ülésére ültette.

Ekkor lépett ki az ajtón a II. rendű panaszos, aki az I. rendű panaszos élettársa, majd elkezdett ő is üvölni, hogy „F*sszopó rendőrök, miért nem takarodtok el. Rátok uszítom a kutyát!”. Ekkor közölték vele, hogy jöjjön ki, mert őt is elő fogják állítani, mire a II. rendű panaszos megfogta a kutyájának a nyakörvét, majd azt mondta, hogy „Gyertek vigyetek el, ha mertek f*sszopó, g*ci rendőrök, úgy is megb*szok mindenkit a vazelines f*szommal!”. Ezután a II. rendű panaszossal szemben testi kényszert alkalmaztak a tanult fogások szerint. A testi kényszer során a II. rendű panaszost a rendőrök a földre vitték, majd kezeit hátra helyzetben megbilincseltek, majd közölték vele, hogy őt is előállítják a D.-i Rendőrkapitányságra. A kutyát az intézkedés során a II. rendű panaszostól elválasztották, a láthatóan rémült kutyát sérülés mentesen a fenti címen tartózkodó hozzátartozóknak átadták. A II. rendű panaszost a K. G. Kórházban megvizsgáltatták, mert a testi kényszer alkalmazása során a bal könyökén és a bal vállán felületi hámhorzsolás keletkezett, a sérülései nyolc napon belül gyógyulók.

Ezután állították elő mindkét személyt a D. Rendőrkapitányságra, ahol az I. rendű panaszost az 1. sz. előállító helyiségben helyezték el, a II. rendű panaszost pedig a 3. sz. előállító

helyiségben. Az I. rendű panaszossal szemben Drager alkoholtesztet alkalmaztak 3 óra 25 perckor, a panaszos 0,14 mg/l értéket fűjt. A II. rendű panaszossal szemben szintén ugyanezt a típusú alkoholtesztet alkalmazták 3 óra 15 perckor, aki 0,55 mg/l értéket fűjt.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján kiadták az I. rendű panaszosnak az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az előállítás idejéről szóló igazolást is. Az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8)-(9) bekezdések, valamint a 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. § alapján a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatót is megkapta.

Az I. rendű panaszossal szemben, az általa elkövetett cselekmény miatt szabálysértési feljelentést tettek.

2) Az I. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról és a vele szemben alkalmazott kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás alapján a parancsnok jogszerűnek, szakszerűnek és arányosnak találta a vele szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pont szerint alkalmazott igazolást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata szerinti előállítást, az Rtv. 47. § szerinti testi kényszert és az Rtv. 48. § szerinti bilincselést is.

3) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást is, amely szerint az I. rendű panaszost az Rtv. 33. § alapján, 2013. június 21-én 2 órától 5 óra 10 percre állították elő. A panaszos az előállítás során nem kérte, figyelmeztetés ellenére sem a hozzátartozója/ képviselője kiértékelését, panasszal nem élt a rendőri intézkedéssel és annak módjával szemben, élelmezést nem kért. A panaszos aláírta az igazolást.

4) A rendőrség csatolta az I. rendű panaszos meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet. A panaszost 2013. június 21-én 4 óra 48 perctől 5 óráig hallgatták meg.

A panaszos a II. rendű panaszossal szemben nyilatkozatot tett, de nem ismerte el a szabálysértés elkövetését. A rendőrségi tájékoztatásokat megértette, azokat tudomásul vette, amely tény aláírásával is igazolt a jegyzőkönyvben.

A panaszos meghallgatása során elmondta, hogy ők pihenni akartak, amikor a rendőrök berontottak a házába és kirángatták őt onnan. A lánya és mindenki sírt, a rendőrök kiabálni kezdtek, hogy mindenkit bevisznek, meg mindenkit lefűjnek. Ezután ültek be a kocsiba és hozták be őket a rendőrök. A panaszos mást az ügyel kapcsolatban elmondani nem akart, az általa elmondottakat a jegyzőkönyv helyesen tartalmazza, amelyet elolvasás után helybenhagyólag aláírt.

5) A rendőrség csatolta az I. rendű panaszossal szemben 2013. június 21-én megtett szabálysértési feljelentést, E szerint a szabálysértés elkövetése 2013. június 21-én, 2 órakor történt. A feljelentés alapjául szolgáló cselekmény tényállása szó szerint megegyezik az előállítás alapjául szolgáló esemény leírásával, így annak megismétlésétől a Testület eltekint. Az I. rendű panaszossal szemben a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.)

195. §-ába ütköző, csendháborítás cselekmény elkövetése miatt tettek szabálysértési feljelentést.

B.

A Testület jelen pont alatt a II. rendű panaszossal szemben keletkezett rendőrségi iratokat ismerteti.

1) A rendőrség megküldte a II. rendű panaszossal szemben keletkezett orvosi dokumentációkat.

A II. rendű panaszos sérülése előre láthatólag nyolc napon belül gyógyulónak minősül. A BM kíséretében érkezett 2013. június 21-én, 2 óra 48 perckor a K. Gy. Kórház és Rendelőintézetbe. Az anamnézis szerint június 20-án családi perpatvarban sérült a II. rendű panaszos mellkasa, háta, bal könyöke, sérülése előtt alkoholt fogyasztott. A fején külsérelmi nyom nem látható, tarkója szabad, lehelete alkoholos szagú, a bal vállán az ízülete felett kb. 5x2 centiméteres, a mellkas elülső felszínén a VI borda magasságában harántirányban kb. 12 centiméteres, a baloldali könyök felett kb. 2 centiméteres felületi sérülés látható. A csukló fölött pedig vékony, körkörös, kb. fél centiméter szélességű bevérzés látható. Törésre utaló jel nincs. A diagnózis szerint a II. rendű panaszos mellkasa zúzódott, amely testi erővel elkövetett testi sértés eredménye. Javasolt a felületi sérülések ecsetelése, fájdalomcsillapító szedése.

2) A II. rendű panaszos előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentése alapján, vele szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pont szerinti igazoltatást, a 31. § (1) bekezdés alapján személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálását és a 33. § (2) bekezdés f) I. fordulata alapján szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítását foganatosították. Kényszerítő eszközként az Rtv. 47. § alapján testi kényszert és 48. § szerint bilincset alkalmaztak. A bilincset 2 órától 3 óra 10 percig alkalmazták, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: BM rendelet) 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint a kezek előre, illetve hátra bilincselésével. A rendőri intézkedés során a II. rendű panaszos orvosi ellátásáról intézkedtek, hiszen könnyű fokú felületi hámsérülés miatt indokolt volt a panaszos orvosi ellátása. A kényszerítő intézkedés és/vagy eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett.

Tekintettel arra, hogy a II. fejezet, A) alfejezet 1) pontjában közölt előállítás alapjául szolgáló esemény rövid leírásában meghatározottak szó szerint megegyeznek, így a Testület jelen pont alatt nem ismétli azt meg.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján kiállították az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az előállítás idejéről szóló igazolást, amelyet átadtak a II. rendű panaszosnak. Az előállító egységben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13.) BM rendelet 2. § (8)-(9) bekezdések és a 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás 36/A. alapján jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatót is megkapta.

A II. rendű panaszossal szemben szabálysértési feljelentést tettek.

3) A II. rendű panaszos előállítása végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint foganatosított igazoltatás, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint foganatosított személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása és az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata szerinti előállítás jogszerű és szakszerű volt, valamint megfelelt az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdésekben meghatározott követelményeinek, így erre tekintettel arányos is volt.

4) A II. rendű panaszos, rendőrségi előállítása időtartamáról szóló igazolás szerint a panaszossal az Rtv. 33. § alapján személyi szabadságában korlátozó intézkedést foganatosítottak. Az előállított a hozzátartozója/ képviselőjének kiértesítését, figyelmeztetés ellenére sem kérte. Az előállításával és a rendőri intézkedés módjával szemben panasszal nem él, élelmezést nem kért. Az előállítás 2013. június 21-én 2 órától 4 óráig tartott. A II. rendű panaszos az igazolást aláírta.

5) A II. rendű panaszost csendháborítás elkövetése emiatt, előkészítő eljárásban 2013. június 21-én 4 óra 35 perckor hallgatták meg, a felvett jegyzőkönyvet 4 óra 40 perckor zárták le.

A panaszost részletesen tájékoztatták a jogairól, amely tájékoztatást minden esetben megértette, ezt aláírásával is megerősítette. A panaszos elismerte a szabálysértés elkövetését, de vallomást nem kívánt tenni.

6) A rendőrség csatolta a II. rendű panaszossal szemben 2013. június 21-én megtett szabálysértési feljelentést, amely szó szerint megegyezik az I. rendű panaszossal szemben megtett feljelentés szövegével, így annak megismétlésétől a Testület eltekint. A II. rendű panaszossal szemben a Szabs. tv. 195. §-ába ütköző szabálysértés elkövetése miatt tettek szabálysértési feljelentést.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszosok kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosok Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében rögzített emberi méltósághoz, és az abból levezethető testi integritáshoz, a IV. cikk (1) bekezdésében foglalt személyi szabadsághoz, a VI. cikkben rögzített magánlakás sértetlenségéhez fűződő jogát, és a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogukat az alábbiak szerint.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy a hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, amelyek az Rtv. IV., V., VI. fejezetek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség, etc.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés, etc.)
- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás, etc.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Jelen esetben a panaszosok ellen szabálysértési eljárás indult. A rendőrség szabálysértési hatóságként végzett tevékenységét a Szabs. tv. rendelkezései szabályozzák. A szabálysértési hatóság az általa alkalmazott szankcióról, annak esetleges visszavonásáról vagy megváltoztatásáról a fenti jogszabály keretei között saját hatáskörben dönt.

A fentiekből következik, hogy a Testületnek nincs hatásköre annak megítélésére, hogy a panaszosok elkövették-e a szabálysértést, illetve a Testület eljárása nem minősül jogorvoslati eljárásnak a szabálysértési bírsággal, illetve a szabálysértési eljárásban elkövetett eljárási mulasztásokkal szemben, így nem vizsgálhatta a Testület azt a panaszosi kifogást, hogy nem adtak másolati példányt a rendőrök a jegyzőkönyvekből, annak ellenére, hogy azt az I. rendű panaszos kifejezetten kérte.

A Testület ellenben vizsgálatának tárgyává tette a panaszosokkal szemben intézkedő rendőrök cselekményeit, nevezetesen a magánlakásban kifejtett intézkedést, az előállítást, a kényszerítő-eszközök alkalmazását, a felhatalmazáson túli erőszak megvalósítását, valamint a rendőrök által az intézkedés során használt hangnemet.

2) A Testület ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a panaszosokkal szemben fennállt-e valamely szabálysértés elkövetésének olyan mértékű gyanúja, ami a velük szembeni bármely intézkedést megalapozta, illetve intézkedési kötelezettséget teremtett a rendőrség oldalán.

Az I. és II. rendű panaszos elismerte, hogy valóban hangosan hallgattak zenét, sőt azt is valószínűsítették, hogy a szomszédok értesíthették a rendőrséget emiatt.

A rendőrségre 2013. június 21-én 22 óra 10 perckor A. A., 22 óra 42 perckor Cs. S., és 0 óra 45 perckor szintén Cs. S. tett telefonon bejelentést, hogy a panaszosok túl hangosan hallgatják a zenét az udvaron, ezzel zavarják őket és családjukat a pihenésben.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A 8. § szerint pedig a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő

bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (3) bekezdése szerint a rendőrt közigazgatási bírsággal sújtandó szabályszegés észlelése vagy tudomására hozása esetén abban az esetben terheli a közigazgatási hatósági eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedési kötelezettség, ha

- a) ilyen jellegű szolgálati feladat ellátására kapott utasítást, vagy
- b) intézkedése során ilyen jogsértést észlel, és - amennyiben ez az eljárás lefolytatásának jogszabályi feltétele - rendelkezik a tevékenység ellátáshoz, illetve a szabályszegés dokumentálásához szükséges technikai eszközzel.

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely szabálysértés tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e szabálysértést, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik – nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszosok részéről a szabálysértés elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e.

A telefonos bejelentések kapcsán a Szabs. tv. 195. §-ában szabályozott csendháborítás szabálysértés elkövetésének a gyanúja merülhetett fel mindkét panaszos vonatkozásában. A hivatkozott jogszabályhely szerint, aki lakott területen, az ott lévő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken, tömegközlekedési eszközön, továbbá természeti és védett természeti területen indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma, illetve természeti vagy a védett természeti értéket zavarja szabálysértést követ el.

A telefonos bejelentések mindegyike, konzekvensen a csendháborítás szabálysértés elkövetését jelöli meg, hivatkozva arra, hogy hangoskodnak, hangosan hallgatnak zenét a panaszosok. Az első bejelentés alapján a helyszínen megjelenő rendőrök meggyőződhetek a bejelentés valóság tartalmáról, amelynek eredményeként felszólították az I. rendű panaszost, hogy halkítsa le a zenét, amelynek a panaszosok egy darabig eleget is tettek. Később (22 óra 42 perckor) érkezett telefonhívás szintén felvetette a csendháborítás gyanúját, hiszen a panaszosok nem tettek eleget a korábbi rendőri felszólításnak, hiszen tovább hangoskodtak, ordibáltak, hangosan hallgatták a zenét. Ekkor a rendőrség helyszíni bírságot szabott ki az I. rendű panaszossal szemben, majd megkérte, hogy kapcsolja ki a zenét, amelynek a panaszos a bírság hatására eleget is tett. Ezután 0 óra 45 perckor érkezett ismét bejelentés csendháborítás szabálysértés elkövetésére, amely után foganatósította a rendőrség a panaszosok előállítását.

Tekintettel arra, hogy már az első telefonos bejelentés is felvetette csendháborítás szabálysértés elkövetését, a Testület álláspontja szerint a panaszosokkal szemben fennállt a rendőrség oldalán az intézkedési kötelezettség, amelyet a telefonos bejelentések keletkeztettek, hiszen azok – tartalmukat tekintve – felvetették a

csendháborítás szabálysértés elkövetésére irányuló gyanút. Így erre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga a rendőri intézkedés foganatosítása kapcsán.

3) A Testület ezután a magánlakásban foganatosított rendőri intézkedést vizsgálta meg.

Az I. rendű panaszos sérelmezte, hogy amikor harmadjára megjelentek a rendőrök az ingatlanja területén megkérte őket, hogy távozzanak a helyszínről, hiszen pihenni szeretnének. Ilyenkor a panaszos és családja már visszament a házba, de a rendőrök még mindig kint álltak és elmondása szerint nem sokkal később egy busznyai rendőr érkezett. Ekkor betörték a kaput, bementek az udvarra. A panaszos elmondta, hogy nem akartak kimenni, de nagyon féltek, hogy rájuk törik az ajtót, mert nagyon verték az ablakot és a panaszos azt hitte, hogy mindjárt be is törik. A panaszos ekkor nyitotta ki az ajtót, majd hajánál fogva ráncigálta ki őt a rendőr a szolgálati gépjárműhöz.

A rendőrségi átirat és a jelentések szerint, amikor a rendőrök harmadjára jelentek meg a bejelentés helyszínén, akkor a 10-15 fős társaság ittas állapotban volt, nem akartak eleget tenni a rendőri felszólításoknak, nem akarták abbahagyni a csendháborítást, folyamatosan kiabáltak és obszcén szavakkal illették az intézkedő rendőröket, szitkozódtak. A II. rendű panaszos az udvaron lévő amerikai staffordshire jellegű kutyáját is szabadon engedte, lakattal bezárta az udvarra nyíló kiskaput, valamint azt hangoztatta, hogy „Hogyha be mertek jönni az udvarra, fejszével váglak ketté titeket f*sszopó, g*ci rendőrök! Megb*szlak titeket!”. A rendőrök a személyek előállítására érdekében bementek az udvarra, károkozás nélkül, a nagykaput kikötve, majd felszólították a II. rendű panaszost, hogy jöjjön ki a házból. Az I. rendű panaszos ekkor kinyitotta az ajtót, majd így szólt: „Jó éjszakát, takarodjatok haza!”, majd ezt követően bezárta az ajtót. Ekkor még egyszer felszólította őt a rendőrség, hogy jöjjön ki, ekkor újra kinyitotta az ajtót és továbbra is ordibált. Ekkor a rendőr megfogta az I. rendű panaszos jobb karját, majd közölte vele, hogy szabálysértés tovább folytatása miatt előállítja őt a D. Rendőrkapitányságra, amelyet továbbra sem vett tudomásul, hanem torkaszakadtából ordított. Az I. rendű panaszost Sz. R. r. ftörm. vezette ki, ott Sz. R. r. törm. kezeit hátra helyzetben megbilincselte, majd a szolgálati gépjármű jobb hátsó ülésére ültette.

A rendőrség a magánlakásban történő intézkedés jogalapjaként az Rtv. 39. § (1) bekezdés h) pontját jelölte meg, amely szerint a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve a szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítására céljából.

A fentiekben már kifejtette a Testület, hogy felmerült olyan szabálysértés elkövetésének a gyanúja, ami intézkedést követelt meg. A rendőrség háromszor jelent meg a helyszínen csendháborítás szabálysértés elkövetésének a gyanúja miatt, amely alapján felszólították az I. rendű panaszost, hogy hagyja abba a cselekményét. A rendőrség, amikor második telefonhívásra, ugyanazon szabálysértés elkövetésének a gyanúja miatt kiment a helyszínre szabálysértési bírságot szabtak ki a panaszossal szemben. Ezután harmadik bejelentés is érkezett a rendőrségre, így ismételten kimentek a helyszínre, felszólították a panaszosokat, hogy hagyják abba a cselekményt, amelynek nem tettek eleget, így előállítás foganatosítása érdekében megnyílt az Rtv. 39. § (1) bekezdés h) pontjának alkalmazási lehetősége.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszosok magánlakás sértetlenségéhez fűződő joga.

4) A Testület ezután a panaszosok előállítását vizsgálta meg.

a) A jogalap vonatkozásában az alábbi következtetésre jutott a Testület.

A rendelkezésre álló adatok szerint a panaszosok előállítására az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának I. fordulata adott alapot. A hivatkozott szakasz értelmében, a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja.

A Szabs. tv. 195. §-a szerint, aki lakott területen, az ott lévő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken, tömegközlekedési eszközön, továbbá természeti és védett természeti területen indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma, illetve természeti vagy a védett természeti értéket zavarja szabálysértést követ el.

A Testület ezen a ponton utal töretlen gyakorlatára, amely szerint a szabálysértési tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a szabálysértés elkövetésének az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt-e.

A Testület az eset kapcsán utal az Rtv. 19. § -ára is, amely a következőként rendelkezik.

„(1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek — ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik — mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e a szabálysértés elkövetésének és a továbbfolytatásának olyan szintű gyanúja, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

Utal továbbá a Testület az Rtv. 13. §-ának már fentebb hivatkozott rendelkezéseire is.

A rendőrség által megküldött dokumentumok szerint háromszor is értesítették őket az éjszaka folyamán a szomszédok, hogy a panaszosok hangoskodnak, ordibálnak, túl hangosan hallgatják a zenét. Az első kérészkor a rendőrök felszólították az I. rendű panaszost, hogy halkítsa le a zenét, amelynek a panaszos eleget tett, így a rendőrök elmentek a helyszínről. Ezt a rendőri állítást a panaszosi beadvány is megerősíti, így a Testület a két állítás egybecsengése miatt elfogadta történeti tényállási elemként. A rendőrségre másodszor is bejelentés érkezett a panaszosok hangoskodása miatt, így ismét kimentek a helyszínre a rendőrök, ekkor 10. 000 Forint összegű szabálysértési bírságot szabtak ki az I. rendű panaszossal szemben és

felszólították, hogy kapcsolja ki a zenét. A panaszosi beadvány szintén egybehangzó tekintetben a rendőrségi állítással, sőt azt is tartalmazza, hogy ezután bementek a házba és bekapcsolták a TV-t. Ezután ismét bejelentés érkezett a rendőrségre, így a rendőrök ismét kimentek a panaszosok lakására, és felszólították őket a hangoskodás abbahagyására. A panaszos elmondása szerint az udvaron tartózkodtak többen is, amelyet a rendőrségi iratok is megjelölnek (e szerint kb. 10-15, ittas személy tartózkodott az udvaron), és ekkor ismét felszólították a hangoskodás abbahagyására először az I. rendű panaszost. Amikor az bement a házba, még a rendőrök után kiabált, majd a II. rendű panaszos is elkezdett kiabálni a rendőrökkel. (A kiabálások obszcén tartalmúak voltak.)

A rendőrség az I. rendű panaszost és a II. rendű panaszost is többször felszólította, hogy hagyják abba cselekményüket, amelynek nem tettek eleget. Folyamatosan szitkozódtak, kiabáltak, egyre felfokozottabb hangulatba kezdtek kerülni. Ezt az állapotot mindkét oldal állításai megerősítik, így tehát a panaszosok magatartása a rendőri intézkedést egyben gátolta, akadályozta.

Ez a mozzanat a rendőri jelentésekből és a panaszbeadványból is kitűnik, így ez alapján a panaszosok nem tettek eleget a rendőri felszólításnak, ezáltal megszegték az Rtv. 19. §-ban meghatározott kötelezettségüket. Ez a tény pedig megnyitotta annak a lehetőségét, hogy velük szemben a rendőr az Rtv-ben meghatározott intézkedéseket, közöttük akár szükség esetén az előállítást alkalmazza. Továbbá felvetette annak a gyanúját, hogy a panaszosok a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését követi el, ami az Rtv. 13. §-ra figyelemmel megteremtette a rendőröknek a panaszosokkal szembeni intézkedési kötelezettségét.

A fentiekre tekintettel a Testület megállapította, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontjának első fordulata megfelelő jogalapot biztosított a panaszosok előállításához, ezért a panaszosok személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga az intézkedés jogalapját tekintve nem sérült.

b) Mivel a Testület az előállítás jogalapját megfelelőnek találta, a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az intézkedés megfelelt-e az arányosság követelményének. Az Rtv. 15. §-a szerint ugyanis a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdése funkcióját tekintve a rendőri mérlegelésnek ad teret. A bekezdés imént idézett f) pontja lehetőséget biztosít az intézkedő rendőr számára az előállítás fogyanatosítására, ugyanakkor – ellentétben az ugyanezen szakasz (1) bekezdésében felsorolt esetekkel – nem teszi azt kötelezővé. Azonban a mérlegelés lehetősége sem korlátlan – a Testület töretlen gyakorlata szerint a mérlegelés akkor állja ki a jogszerűség próbáját, ha az megfelel az Rtv. 15. §-ában rögzített arányossági kritériumnak, tehát nem okoz olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A fentiekből kiindulva, a jogalap megléte önmagában nem teszi a rendőri intézkedést jogszerűvé. Amennyiben az arányosság követelménye nem érvényesül, úgy a megfelelő jogalap megléte mellett is jogszerűtlenné válik az intézkedés.

Az arányosság megítélésakor a Testületnek azt kellett figyelembe vennie, hogy volt-e az előállításnak olyan célja, amely csak a szabadság korlátozásával volt elérhető.

A Testület erre a kérdésre igenlő választ adott. A rendőrség az előállítás/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentésben az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontját, mint a szabálysértést felszólítás ellenére továbbfolytató személy előállítását jelölte meg. Tekintettel arra, hogy a Testület korábban megállapította, hogy az I. és II. rendű panaszos nem tettek eleget a rendőri felszólításnak, és a rendőrség háromszori kiérkezése ellenére is továbbfolytatták csendháborító magatartásukat adott időben és helyen nem volt más lehetősége a rendőrségnek arra, hogy a cselekményük abbahagyására kényszerítse a panaszosokat. A rendőrségi dokumentumok és a panaszosi állítás is megegyezik atekintetben, hogy a panaszosok egyike sem volt együttműködő az intézkedés során, csak akkor nyugodtak meg, amikor a rendőrség bevitte őket a kapitányságra. Tekintettel arra, hogy a rendőrség csendháborítás szabálysértés elkövetése miatt feljelentést kívánt tenni a panaszosokkal szemben, így az adataik rögzítése, a vallomástétel másként nem volt megoldható, hiszen a panaszosok 10-15, ittas személy jelenlétében tartózkodtak (mindkét panaszos alkoholos befolyásoltság alatt állt, amelyet a rendőrségi dokumentumok, az elvégzett szondáztatás tanúsít), hangoskodtak, ordibáltak, szidták a rendőröket, engedetlenkedtek, így indokoltá vált a helyszínről történő kiemelésük, amelyet a rendőrök eredményesen hajtottak végre, hiszen a panaszosokat meghallgatták, rögzítették adataikat és elkészítették velük szemben a szabálysértési feljelentést.

A fentiekben kifejtettekre tekintettel az előállítást a Testület arányosnak találta, ezért kimondta, hogy az a panaszosok személyes szabadsághoz való alapvető jogát nem sértette.

c) A Testület a panaszosok előállításának időtartama kapcsán az alábbi megállapításokat teszi.

i) Az I. rendű panaszost 2013. június 21-én 2 órától 5 óra 10 percig állították elő.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. A panaszost, 2 órakor elkövetett szabálysértés miatt állították elő. Ezután 2 óra és 2 óra 20 perc között alkalmaztak vele szemben bilincset. Ekkor a kapitányság

épületében helyezték el az 1. számú előállító helyiségben, majd levették róla a bilincset. 3 óra 25 perckor alkoholteszteres vizsgálatot végeztek el vele szemben. A szabálysértési eljárásban való meghallgatására 4 óra 35 perc és 4 óra 40 perc között került sor. Eközben a II. rendű panaszossal szemben is folyamatosan cselekményeket foganatosítottak: 2 óra 45 perckor orvoshoz vitték, 4 óra 48 perc és 5 óra között szabálysértési eljárásban hallgatták meg. Az I. rendű panaszost 5 óra 10 perckor szabadították. Így az I. rendű panaszost összesen 3 óra 10 percen keresztül állították elő. A panaszossal szemben kb. 2 óra 30 percen keresztül nem foganatosítottak érdemi cselekményeket. A panaszost miután elhelyezték az előállító helyiségben, ott kb. 1 órán keresztül tartózkodhatott, amikor vele szemben alkoholteszteres vizsgálatot végeztek. Miután elvégezték a vizsgálatot kb. szintén 1 órán keresztül nem történt vele szemben semmi, amely holtidőt a szabálysértési eljárásban történő meghallgatása szakított meg. Ezt követően a 4 óra 40 perckor befejezett meghallgatás után kb. fél órát várakoztatták ismét a panaszost, amikor 5 óra 10 perckor szabadon bocsátották.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az előállítás időtartama kapcsán a Testület a panaszos személyes szabadsághoz való jogának a sérelmét állapította meg, hiszen a panaszos 3 óra 10 perces előállítása alatt, vele szemben érdemi cselekményt kb. 40 percen keresztül végeztek, míg a fennmaradó időtartamban (2 óra 30 perc) nem hajtottak végre a panaszossal szemben semmilyen cselekményt.

ii) A II. rendű panaszost 2013. június 21-én 2 óra és 4 óra között állították elő.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendelkezésre álló iratok alapján közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy mi történt az előállítás időtartama alatt. A panaszost a 2 órakor elkövetett szabálysértés miatt állították elő. Vele szemben bilincset 2 óra és 3 óra 10 perc között alkalmaztak, 2 óra 45 perckor elvitték a kórházba orvosi vizsgálat elvégzése céljából, 3 óra 15 perckor alkoholteszteres vizsgálatot végeztek el nála a rendőrök, majd 4 óra 48 perc és 5 óra között szabálysértési eljárásban hallgatták meg. Így összesen 2 órán át volt a II. rendű panaszos előállítva. Az előállításának megszüntetése után szabálysértési eljárásban hallgatták meg, így az előállítás után még egy órát a rendőrség épületében töltött, azaz a rendőrség összesen 3 órán keresztül korlátozta a II. rendű panaszost személyi szabadságában. Ezen időtartam alatt legalább másfél órán keresztül

nem foganatosítottak érdemi cselekményt a panaszossal szemben, így indokolatlanul és aránytalanul korlátozta a rendőrség a panaszost személyi szabadságában.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az előállítás időtartama kapcsán a Testület a II. rendű panaszos személyes szabadsághoz való jogának a sérelmét állapította meg.

5) A panaszosokkal szemben alkalmazott testi kényszer kapcsán a Testület az alábbi álláspontra helyezkedett.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése értelmében a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe vételével alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

Az Rtv. 17. § (2) bekezdése alapján a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Rtv. 47. §-a a testi kényszer alkalmazására vonatkozóan rögzíti, hogy a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést alkalmazhat.

i) Az I. rendű panaszos elmondása szerint a lakásából a rendőrök a hajánál ráncigálva, a földön húzva vitték ki a szolgálati gépjárműbe, ahol megbilincseltek és beültették abba. Amikor megérkeztek a kapitányságra, akkor szintén a földön rángatva cibálták be a kapitányság épületébe.

A rendőrség átirata szerint a panaszosokkal szemben azért alkalmaztak testi kényszer, mert nem hajtották végre az intézkedő rendőrök utasításait, annak ellenszegültek. Az I. rendű panaszost elvezették a karjánál fogva, így a kapitányságvezető határozottan tagadta és visszautasította azt a panaszosi állítást, amely arra vonatkozik, hogy őt a hajánál fogva rángatták ki a házából. A kapitányságvezető átirata szerint a panaszost a kezénél fogva kísérték a rendőrautóba, ahol megbilincseltek, ezután a kapitányság épületéhez érve saját lábán ment be az épületbe, hiszen akkor már megnyugodott.

Bár a panaszosi és a rendőri állítás ellentmond egymásnak a rendőrség által alkalmazott testi kényszer intenzitása kapcsán, mégis annyiban egybecseng a két álláspont, hogy a rendőrség a panaszossal szemben testi kényszer alkalmazott annak érdekében, hogy a panaszos előállítását foganatosítsa. A panaszos és a rendőrség is azt az információt közölte a Testülettel, hogy az I. rendű panaszost a rendőrség felszólította, hogy jöjjön ki a lakásból, de a panaszos a rendőri felszólításnak nem tett eleget. Annak ellenére, hogy mindkét fél eltérő nyilatkozatot tett arról, hogy pontosan milyen tartalmú közlést intézett a panaszos a rendőrség irányába, hogy kifejezze azt, hogy nem kíván velük fáradni a kapitányságra, a nyilatkozatok

megegyeznek annyiban, hogy a panaszos a közlésével egyértelművé tette a rendőrök irányába, hogy nem akar velük fáradni a kapitányságra.

Tekintettel arra, hogy a panaszos beadványában elmondta, hogy nem kíván a rendőrséggel fáradni és nem akar a kapitányságra bemenni, ezért a rendőrségnek az előállítás foganatosítása érdekében nem állt rendelkezésére más, kevésbé jogkorlátozó eszköz azért, hogy a panaszost rábírja arra, hogy velük fáradjon. Erre figyelemmel a Testület álláspontja szerint a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás alapján alkalmazott testi kényszer a panaszossal szemben, így megítélése szerint nem sérült a panaszos testi integritáshoz való alapvető joga.

ii) A II. rendű panaszossal szemben foganatosított testi kényszer kapcsán a panaszos kifejezte, hogy a rendőrök túlzott mértékben alkalmaztak vele szemben testi kényszer. A II. rendű panaszos állítása szerint a rendőrök őt folyamatosan verték a fején, a vállán, a mellkasán, a hátán. A rendőrök nem hagyták abba többszöri kérése ellenére sem a cselekményt, amelyet még a kapitányság épületében is folytattak. A panaszost aznap még mentő vitte be a közeli kórházba, ahol – állítása szerint – még az őt ellátó orvos is mondta neki, hogy a rendőrök jogszerűtlenül jártak el vele szemben.

A rendőrségi dokumentumok szerint a II. rendű panaszossal szemben a kutya szabadon engedése miatt és a folyamatos engedetlenkedő magatartás kifejtése miatt alkalmaztak először testi kényszer úgy, hogy kezeit a háta mögé fordították, majd megbilincseltek. A rendőrség szerint a panaszost nem bántották a kapitányság épületénél. Amikor megbilincseltek a panaszost, akkor vitték le a földre a tanult fogások alkalmazásával, hogy kezeit hátrabilincseljék, így valószínűleg ekkor keletkezhetek a panaszos hámsérülései. A kapitányságvezető átirata kifejezetten cáfolta azt, hogy a panaszost bárki bántalmazta volna.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására tekintettel folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés, rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbjét nem veheti igénybe. A tényállás felderítése során ezért a Testület a panaszos és az érintett rendőrök nyilatkozatára támaszkodhatott. A nyilatkozatok egymásnak teljes egészében ellentmondanak, amely ellentmondást az orvosi dokumentumok is tovább erősítenek. Az anamnézisek szög egyenes ellentétben állnak egymással, így a Testület – a korlátozott bizonyítási eszközei miatt – nem tudott egyértelmű, megnyugtató tényállást felállítani a panaszos bántalmazása kapcsán. Az orvosi dokumentumok felületi sérüléseket állapítanak meg a panaszos tekintetében, amelyek nyolc napon belül gyógyulnak.

Mivel a Testület nem tudta feloldani a tényállítások közötti ellentmondást, ezért a panaszos bántalmazása kapcsán a panaszos testi épséghez való jogának a sérelme a rendőri intézkedés során nem megállapítható.

6) A Testület megvizsgálta a panaszosok bilincselését.

Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a Szolgálati Szabályzat 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,

b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,

c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint

b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől. A (7) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, fálnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartásra vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

A rendőrség mindkét panaszos vonatkozásában az intézkedés jogalapjaként az Rtv. 48. §-t jelöli meg, valamint arra hivatkozik, hogy a panaszosok ellenszegülése más módon nem volt megtörhető. Emellett azért is alkalmaztak bilincset a panaszosokkal szemben, mert önkárosítás, támadás és szökés veszélye is fennállt. A rendőrségi dokumentumok a bilincselés módját az I. rendű panaszos tekintetében akként jelölik meg, hogy kezeinek előre illetve hátra bilincselésével valószínűsítették azt meg, míg a II. rendű panaszos tekintetében a kezek hátrabilincselését jelöli meg. Ezután az nem derül ki, hogy végig hátra volt-e a II. rendű panaszos keze bilincselve, avagy sem.

a) Az I. rendű panaszos vonatkozásában a panaszosi beadvány csak annyit tartalmaz, hogy az I. rendű panaszost a szolgálati gépjárműben bilincselték meg, annak módját nem határozza meg.

A rendőrség ezt a panaszosi közlést alátámasztotta a megküldött dokumentumokban, hiszen arról tájékoztatta a Testületet, hogy a panaszost, a vele szemben alkalmazott testi kényszerszert követően már a szolgálati gépjárműben bilincselték meg.

Tekintettel arra, hogy az Rtv. szabályozási logikája a kényszerítő eszközök vonatkozásában nemcsak az arányosság alapelvének szem előtt tartását, hanem a fokozatosság elvét is kötelező jelleggel előírja, ezért az intézkedő rendőrnek a kényszerítő eszköz fogatosítását megelőzően mérlegelnie kell az elérni kívánt cél érdekében igénybe veendő kényszerítő eszközt. Az adott időben, adott személlyel szemben azt a kényszerítő eszközt kell alkalmaznia az intézkedő rendőrnek, amely az elérni kívánt cél érdekében a legkevesebb jogkorlátozással jár. Jelen esetben a rendőrség legitim célja a panaszos kapitányságra történő előállítás volt, amelyet testi kényszer fogatosításával lehetővé tettek, hiszen a panaszost beültették a szolgálati gépjárműbe, amellyel már csak el kellett volna indulni a kapitányságra, de mégis a rendőrök megbilincselték a panaszost.

A rendőrség konzekvensen nem tudott megjelölni olyan jogalapot, amely alapul szolgálhatott volna a panaszos bilincselésére, egyedül a kapitányságvezető nyilatkozott úgy az átiratában, hogy tartani lehetett mindkét panaszos tekintetében a szökéstől, önkárosítástól és támadástól. Ettől több nem derül ki a rendőrségi dokumentumokból.

A Testület álláspontja szerint a bilincselés kapcsán sérült a panaszos testi integritáshoz való alapvető joga, tekintettel arra, hogy a panaszos megbilincselésének nem volt jogalapja. Ha a rendőrség testi kényszer kifejtésével megtörte a panaszos engedetlenségét, és így rábírta arra, hogy velük fáradjon a szolgálati gépjárműbe, amelybe be is szállt, így szökésének, elrejtőzésének az esélye teljes mértékkel megszűnt (hiszen a gépjárművet központilag le lehet zárni), akkor a fokozatosság és arányosság elvére tekintettel a bilincselés indokolatlan volt.

A fentebb kifejtettekre tekintettel a Testület a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi integritáshoz való jogának a sérelmét állapította meg az I. rendű panaszos bilincselése kapcsán, hiszen arra nem volt a rendőrségnek kellő jogszabályi felhatalmazása.

b) A II. rendű panaszos tekintetében pedig annyit tartalmaz, hogy bilincs volt a panaszoson, amikor 5-6 rendőr verte.

A rendőrség a II. rendű panaszoson 2 óra és 3 óra 10 perc között hagyta fent a bilincset. Arról tájékoztatták a Testületet, hogy miután a rendőrség testi kényszer alkalmazásával beültette a szolgálati gépjárműbe az I. rendű panaszost a II. rendű panaszos kiabálni kezdett a rendőrökre, hogy „F*sszopó rendőrök, miért nem takarodtok el. Rátok uszítom a kutyát!”. Ekkor a rendőrök közölték vele, hogy jöjjön ki, mert őt is elő fogják állítani, mire a II. rendű panaszos megfogta a kutyájának a nyakörvét, majd azt mondta, hogy „Gyertek vigyetek el, ha mertek f*sszopó, g*ci rendőrök, úgy is megb*szok mindenkit a vazelines f*szommal!”. Ezután a II. rendű panaszossal szemben testi kényszert alkalmaztak a tanult fogások szerint. A testi kényszer során a II. rendű panaszost a rendőrök a földre vitték, majd kezeit hátra helyzetben megbilincselték.

Annak ellenére, hogy a rendőrség nem jelölte meg a bilincselés konkrét jogalapját, kiderül a rendelkezésre bocsátott iratokból (panaszosi beadvány és a rendőrség által megküldött dokumentumok), hogy a panaszos ellenállt a rendőrségi kérésnek, és különféle kijelentésekkel arról tájékoztatta a rendőröket, hogy nem kíván velük menni a kapitányságra. Csak úgy, mint az I. rendű panaszos tekintetében az arányosság és a fokozatosság elvét a rendőröknek figyelembe kellett volna vennie a bilincs igénybevétele kapcsán, hiszen a panaszos ellenállása testi kényszer alkalmazásával is megtörhető lett volna. Visszautalva az I. rendű panaszos bilincselésénél kifejtettekre a Testület az előző alponthan kifejtetteket itt is mérvadónak tekintette, így ugyanazon indokok alapján a panaszos testi integritáshoz való jogának a sérelmét állapította meg.

A fentebb kifejtettekre tekintettel a Testület a II. rendű panaszos emberi méltóságból levezethető testi integritáshoz való jogának a sérelmét állapította meg a bilincselése kapcsán, hiszen arra nem volt a rendőrségnek kellő jogszabályi felhatalmazása.

7) A II. rendű panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök vele szemben jogszerűtlenül használtak gumibotot és verték azzal.

A rendőrség által megküldött dokumentumok egyike sem tartalmazza, hogy az intézkedés során gumibotot is alkalmaztak volna a panaszosokkal szemben, sőt ezt a kapitányságvezető átiratában egyértelműen cáfolja is.

Az Rtv. 16. § (2)-(3) bekezdése a kényszerítő eszközökről az alábbiakat rögzíti. A rendőrségnél alkalmazható kényszerítő eszköz rendszeresítésének szabályait rendelet útján a Kormány állapítja meg. A miniszter rendeletben állapítja meg a rendőrségnél rendszeresíthető kényszerítő eszközök típusát, fajtáját. A rendőrségnél csak olyan kényszerítő eszköz rendszeresíthető, amelynek szabályszerű használata a törvényes intézkedés céljának elérésére alkalmas, megfelel a vonatkozó élet-, egészség- és balesetvédelmi előírásoknak.

A jelen esetben a panaszos, illetve a rendőr előadása oly mértékben ellentmondásban állnak, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel.

Tekintettel arra, hogy a panaszos állítása és a rendőri iratok egymásnak ellentmondanak, és ezen ellentmondásokat további bizonyítási eszköz hiányában a Testület feloldani nem tudta, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a gumibot kézbentartása és alkalmazása kapcsán nem megállapítható.

8) A Testület megvizsgálta az intézkedés során a rendőrök magatartását.

A panaszosok szerint az intézkedő rendőrök folyamatosan megalázó, obszcén szavakat használtak rájuk, származásukat negatív minősítéssel illették. Kiabáltak velük, kinevették őket. A panaszosokban a rendőri fellépés félelmet keltett.

A kapitányságvezető szerint az intézkedő rendőrök végig határozottan, de kulturáltan viselkedtek, a panaszosokkal szemben semmiféle sértő, vagy diszkriminatív kijelentést nem használtak az intézkedések során. Ezt ugyan nem lehet elmondani a panaszosokról, akik szitkozódtak a harmadik intézkedés során folyamatosan, becsületsértő módon beszéltek a rendőrökkel. A becsületsértés miatti magánindítványukat azonban a rendőrök nem terjesztették elő. A panaszosok irányába sem a kapitányságon, sem az intézkedés korábbi szakaszában fenyegető tartalmú kijelentés nem történt, a jogaikra és lehetőségeikre minden alkalommal kioktatásra kerültek szóban is, amelyet a meghallgatási jegyzőkönyv elkészítése során az aláírásukkal hitelesítettek.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Tekintettel arra, hogy az intézkedő rendőr hangneme és fellépése tekintetében a panaszosi állítás és a rendőri jelentések egymásnak ellentmondanak, és ezen ellentmondásokat a Testület feloldani nem tudta, így a panaszosok emberi méltóságához való jogának a sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület a lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a rendőrök oldalán a telefonos bejelentések, mind a három esetben intézkedési kötelezettséget keletkeztettek, hiszen már az első bejelentés felvetette szabálysértés elkövetésének a gyanúját. A Testület eljárásában megállapította, hogy nem sérült a panaszosok magánlakás sértetlenségéhez való joga, amikor a rendőrök beléptek az udvarukra a panaszosok előállítása érdekében. Szintén nem sérült a panaszosok személyes szabadsághoz való joga az előállításuk jogossága és arányossága kapcsán, hiszen arra kellő jogszabályi felhatalmazás alapján került sor. Azonban a Testület mindkét panaszos vonatkozásában megállapította a személyes szabadsághoz való alapvető joguk sérelmét az előállítás időtartama kapcsán, hiszen az nem felelt meg az Rtv. 15. §-ában rögzített feltételeknek. Nem sérült a panaszosok testi integritáshoz való joga, a velük szemben alkalmazott testi kényszer kapcsán. A Testület álláspontja szerint az egymásnak ellentmondó állítások miatt, amely ellentmondást a Testület nem tudta feloldani, a II. rendű panaszos testi integritáshoz való jogának a sérelme nem megállapítható a felhatalmazáson felüli, túlzott erőszak alkalmazása kapcsán. A panaszosok bilincselése tekintetében azonban úgy határozott a Testület, hogy a rendőrség nem tartotta be az arányosság és fokozatosság alapelvét, így a panaszosok bilincselésére jogszabályi felhatalmazás nélkül került sor, ezért a Testület a panaszosok emberi méltóságához való jogából levezethető testi integritáshoz való alapvető joguk sérelmét állapította meg. A gumibot kézben tartása és alkalmazása kapcsán nem megállapítható a panaszosok tisztességes eljáráshoz

való jogának a sérelme. Végül pedig a rendőrök által használt hangnem és félelmet keltő rendőri fellépés tekintetében, a rendőri és panaszosi állítás között feszülő ellentmondás miatt, a panaszosok emberi méltóságához való jogának a sérelme sem megállapítható.

V.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelem mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2014. október 16.

Dr. Lukács Tamás
elnök, előadó testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag